

การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน
ของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

A STUDY OF SELF-EFFICACY PERCEPTION IN ENGLISH PROFICIENCY
IN TEACHING OF STUDENT-TEACHERS IN FACULTY OF EDUCATION,
PIBULSONGKRAM RAJABHAT UNIVERSITY

ภาวิณี เดชเทศ
Pawinee Dechted

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University
E-mail: pawineeb8@gmail.com

Received: April 19, 2022
Revised: July 29, 2022
Accepted: August 2, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาครูในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างองค์ประกอบ 2) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาครูในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างชั้นปีการศึกษา และ 3) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาครูในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างสาขาวิชาของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ชั้นปีที่ 3-5 ปีการศึกษา จำนวน 8 สาขาวิชา จำนวนรวมทั้งสิ้น 731 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน มีการหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการทดสอบสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.976 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์โปโรไฟล์

ผลการวิจัยพบว่า 1) การรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบพบว่าด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.12 และทักษะการเขียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.59 สำหรับด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอน การนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสื่อการสอน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.40 และค่าเฉลี่ยสูงสุดในการสอน เท่ากับ 2.34 2) ไม่มีความแตกต่างกันในระดับของการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในแต่ละชั้นปี และ 3) พิจารณาด้านสาขาวิชาพบว่านักศึกษาครูสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนทุกองค์ประกอบสูงสุดและแตกต่างจากสาขาวิชาอื่น ๆ อย่างชัดเจน

คำสำคัญ

การรับรู้ความสามารถของตน การใช้ภาษาอังกฤษในการสอน

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) compare levels of student-teacher's English proficiency in teaching between the components, 2) compare levels of student-teacher's English proficiency in teaching during the academic year, and 3) compare levels of student-teacher's English proficiency in teaching between the student-teacher's major. The sample group in this research were 731 middler, junior and senior year's student-teachers from 8 major subjects in Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University. The research instrument was a self-efficacy test in English proficiency in teaching. Cronbach's alpha coefficient was applied for determining instrument quality. The whole paper copy presented at 0.976 confidence level. The data were analyzed by mean, standard deviation and profile analysis.

The results revealed that 1) self-efficacy in English Proficiency in teaching of student-teachers in all skills were at a moderate level. Consider each element, the use of language in communication, especially in reading self-efficacy was at the highest average of 2.12 and writing self-efficacy was at the lowest average of 1.59. The teaching management element, English proficiency in media showed the lowest mean of 1.40 and the highest mean of 2.34 in teaching. 2) There was no difference of their English proficiency level in teaching of student-teachers from each year of study. And 3) consider major subjects of the students, English major student-teachers have the highest average of their English proficiency in all elements of teaching and are distinctly different from other major subjects.

Keywords

Self-Efficacy Perception, English Proficiency in Teaching

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากการกำหนดให้เป็นสาขาวิชาหนึ่งที่เป็นวิชาบังคับในระบบโรงเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้รัฐบาลยังมีนโยบายกำหนดให้มีการสอดแทรกภาษาอังกฤษในทุก ๆ รายวิชาในระบบการศึกษาทุกระดับ (Panawas, 2015) และไม่ว่าจะมีความพยายามส่งเสริมและกำหนดนโยบายใด ๆ เรื่องการพัฒนาภาษาอังกฤษออกมาก็ตาม ก็ยังไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควร ปัญหานี้ไม่เกิดขึ้นเฉพาะแต่กับนักเรียนเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษกับครูผู้สอนอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการขาดความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ การนำ

คำศัพท์ไปใช้ได้ไม่เหมาะสมหรือแม้แต่การออกเสียงที่ผิดพลาดอีกด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ Charoenpho, Supanyo and Tinnangwattana (2016) พบว่า ครูโรงเรียนตระเวนชายแดนที่สอนภาษาอังกฤษมีปัญหาคือครูขาดความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์และการออกเสียง ซึ่งมีผลต่อการสื่อสารและการสอนของครูในชั้นเรียน จึงอาจก่อให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น การออกเสียงสะกดคำที่ผิด การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบท การเขียนโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้จะส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในอนาคต นั่นคือ ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารได้ ไม่เข้าใจคำสั่งง่าย ๆ ที่อาจปรากฏในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่ทราบการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในการนำไปถ่ายทอดให้กับผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง มีโครงสร้างทางภาษาและการสร้างประโยคที่ถูกหลักการทางไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำสื่อการสอน การจัดกิจกรรมการสอน และการวัดและประเมินผลต่อไป

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เป็นสถาบันฝึกหัดครูที่ผลิตนักศึกษาครูให้มีความพร้อมต่อการเป็นครูที่ดีและมีคุณภาพ มีความเชี่ยวชาญตามสาขาวิชาเอก คณะครุศาสตร์ได้พัฒนาหลักสูตรให้มีความทันสมัยและสอดคล้องสภาพปัจจุบัน รวมไปถึงการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา และสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ที่ร่วมลงนามข้อตกลงบันทึกความร่วมมือ (MOU) เพื่อการดำเนินการจัดการทดสอบภาษาอังกฤษ เพื่อการขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ตามที่ The Teachers Council of Thailand (2020) กล่าวว่า ผู้สอบในการขอรับใบอนุญาต ต้องผ่านการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษให้ผ่านตามกรอบอ้างอิงร่วมสหภาพยุโรป (Common European Framework Reference on Language: CEFR) ในระดับ B1 รวมถึงนักศึกษาครูที่ผ่านการคัดเลือกในโครงการครูรักถิ่น โดยเป็นกฎเกณฑ์หนึ่งของการสมัครที่ผู้ผ่านการคัดเลือกต้องมีทักษะภาษาอังกฤษเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยวิชาเอกภาษาอังกฤษต้องมีทักษะภาษาอังกฤษ ระดับ C1 และวิชาเอกอื่นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษระดับ B1 จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิตครูต้องให้ความสำคัญต่อการหาแนวทางการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาไม่เพียงแต่นักศึกษาครูเอกภาษาอังกฤษเท่านั้นที่ต้องเร่งพัฒนาทักษะทางภาษา แต่นักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ก็เป็นผู้ที่ต้องพัฒนาทักษะทางภาษาให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยเช่นกัน เพื่อให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่ภาษาเข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตในทุก ๆ ด้าน รวมไปถึงการจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับการศึกษา โดยหน่วยงานควรเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการสำรวจการรับรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของตนในแต่ละองค์ประกอบ ระหว่างสาขาวิชาและชั้นปีการศึกษาของนักศึกษา ว่ามีระดับการรับรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนสอดคล้องหรือแตกต่างกันอย่างไร ก่อนที่จะนำแนวทางและข้อมูลที่ได้จากการวิจัย ไปวางแผนการจัดกิจกรรมโครงการเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาต่อไปในอนาคต

จากประสบการณ์การสอนและการนิเทศการสอนให้กับนักศึกษาของผู้วิจัย พบว่า ในการสอนของนักศึกษาในแต่ละครั้ง นอกจากต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางด้านเนื้อหาต่าง ๆ ในการสอนแล้ว สิ่งหนึ่งที่สำคัญในการที่จะทำให้การสอนนั้นประสบความสำเร็จ ได้แก่ คุณลักษณะต่าง ๆ ภายในจิตใจของนักศึกษา เช่น แรงจูงใจ เจตคติ และการรับรู้ความสามารถของตน สิ่งเหล่านี้จะช่วยผลักดันให้นักศึกษานำความรู้ไปถ่ายทอดและสื่อสารกับผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยในงานวิจัยชิ้นนี้ ต้องการศึกษเกี่ยวกับ การรับรู้ความสามารถของตน เพราะการรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy) หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้น สิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาวะการณ์นั้น ๆ กล่าวคือ หากบุคคลมีการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถก็จะแสดงความสามารถนั้นออกมา (Evans, 1989 cited in Panawas, 2015) โดยในการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในงานวิจัยนี้ หมายถึง การตัดสินใจว่าตนมีความสามารถในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอนในรายวิชาของตนอยู่ในระดับใดบ้าง ตามองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การใช้สื่อ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดประเมินผล ดังนั้น เราจึงสามารถคาดคะเนระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูได้ ผ่านการวัดการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาครูในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน สอดคล้องกับการศึกษาของ Meesuanthong & Charoenwongrayub (2018) เกี่ยวกับองค์ประกอบของการรับรู้ความสามารถของครูในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน พบว่ามีจำนวน 7 องค์ประกอบ แบ่งเป็นองค์ประกอบด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และองค์ประกอบด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน ได้แก่ การสร้างสื่อการสอน การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งพบว่าครูระดับมัธยมศึกษาที่สอนสาขาวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง มีการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและการสอนต่ำกว่าครูภาษาอังกฤษโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 ครูวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าครูในสาขาวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าครูภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูในสาขาวิชาอื่นไม่มีความมั่นใจว่าตนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Meesuanthong and Charoenwongrayub, 2018)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ในปัจจุบันยังไม่ม้งานวิจัยที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาครูมากเพียงพอ ส่วนมากจะเก็บข้อมูลกับครูประจำการที่ปฏิบัติการสอนมาแล้ว ซึ่งอาจได้ข้อมูลไม่ตรงจุดในการนำมาพัฒนา และทำให้ไม่เข้าใจถึงต้นตอของความสามารถของนักศึกษาครูอย่างแท้จริง โดยการวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงแนวทางในการนำจุดที่ควรแก้ไขพัฒนาไปสร้างกลยุทธ์เทคนิควิธีการ ในการแก้ปัญหาให้กับนักศึกษาครูต่อไป ก่อนที่วันหนึ่งนักศึกษาครูเหล่านี้จะกลายเป็นครูผู้สอนจริงในอนาคต และทำให้สามารถสรุปอ้างอิงการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างสมเหตุสมผล มีความน่าเชื่อถือเพียงพอต่อการศึกษาค้นคว้าและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการวิจัยในอนาคตเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาถึงระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อดูความสอดคล้องของระดับการรับรู้ของแต่ละองค์ประกอบ หลังจากนั้นวิเคราะห์ระหว่างชั้นปีการศึกษาและในแต่ละสาขาวิชาของนักศึกษา โดยการวิจัยจะสามารถช่วยหา กลุ่มเสี่ยงการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนได้ ว่าสาขาวิชาใดมีความเสี่ยงสูงและมีความต้องการได้รับการพัฒนามากที่สุด องค์ประกอบใดที่นักศึกษาครูต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนและระดับของการรับรู้ความสามารถมีความสอดคล้องกับปีการศึกษาหรือไม่ ผู้วิจัยจะสามารถใช้สารสนเทศดังกล่าวใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูให้เหมาะสมกับแต่ละสาขาและชั้นปีต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

1. ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูในแต่ละองค์ประกอบเป็นอย่างไร
2. ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูกับชั้นปีการศึกษาเป็นอย่างไร
3. ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูกับสาขาวิชาของนักศึกษาครูเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างองค์ประกอบของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างชั้นปีการศึกษาของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างสาขาวิชาของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย (Research Design)
การวิจัยเชิงปริมาณแบบเชิงสำรวจ (Survey Research)
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ชั้นปีที่ 3-5 ปีการศึกษา รหัส 59, 60 และ 61 จำนวน 8 สาขาวิชา รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 1,323 คน
กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ชั้นปีที่ 3-5 ปีการศึกษา รหัส 59, 60 และ 61 จำนวน 8 สาขาวิชา ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ชั้นภูมิละ 40% จากจำนวนประชากรทั้งหมดในแต่ละชั้นปี จำนวนรวมทั้งสิ้น 731 คน ที่ตอบแบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) เรื่อง แบบสอบถามวัดระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู แบ่งเป็น สาขาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา ปฐมวัย ดนตรีศึกษา พลศึกษา และภาษาอังกฤษ

3. เครื่องมือการวิจัย

แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน ที่ผ่านการขอจริยธรรมในมนุษย์เรียบร้อยแล้ว หมายเลขโครงการวิจัย คือ 005/63 ที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์และปรับรายละเอียดของข้อคำถามและจำนวนข้อ เพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ รหัสนักศึกษา สาขาวิชา และชั้นปีการศึกษา

ตอนที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน จำนวน 30 ข้อ ประกอบไปด้วย 1) ด้านความสามารถด้านการสื่อสาร ประกอบด้วย การฟังจำนวน 4 ข้อ การพูดจำนวน 5 ข้อ การอ่านจำนวน 5 ข้อ และการเขียนจำนวน 4 ข้อ 2) ด้านความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน ประกอบด้วย การสร้างสื่อการสอนจำนวน 3 ข้อ การจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 ข้อ และการวัดและประเมินผลจำนวน 4 ข้อ

แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน มีการหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .976 จำแนกตามรายด้าน ได้แก่ 1) ทักษะการฟัง เท่ากับ .890 2) การพูด เท่ากับ .918 3) การอ่าน เท่ากับ .943 4) การเขียน เท่ากับ .955 5) การสร้างสื่อการสอน เท่ากับ .953 6) การจัดการเรียนการสอน เท่ากับ .974 7) การวัดและประเมินผล เท่ากับ .977 และได้นำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ชั้นปีละ 30 คน และชั้นปีที่ 5 จำนวน 40 คน รวมเป็นทั้งหมด 100 คน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตกับคณบดีคณะศึกษาศาสตร์และประธานสาขาในแต่ละสาขา เพื่อขออนุญาตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 1 รอบ คือ ใช้การสอบถามบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตบนหน้าเว็บไซต์ของเครือข่ายฯ ผ่าน Google Form

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้วิเคราะห์

ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้วิเคราะห์ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล ค่าความถี่ ร้อยละ ใช้พรรณนาลักษณะเบื้องต้นของตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้พรรณนาระดับและการกระจายของการรับรู้ความสามารถของตนต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของตัวอย่าง

การวิเคราะห์โปรไฟล์ (Profile Analysis) ใช้สำหรับการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ระหว่าง 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน การใช้สื่อการสอน การจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ระหว่างชั้นปีการศึกษา ตั้งแต่ชั้นปีที่ 3-5 และ ระหว่าง

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ดนตรี
ศึกษา พลศึกษาและปฐมวัย

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน
ของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ
ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู ระหว่าง
องค์ประกอบ ระหว่างชั้นปีการศึกษาและระหว่างสาขาวิชาของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จากการเก็บข้อมูล การดำเนินการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล
มีผลการวิจัย รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการวิจัยในภาพรวมของระดับการรับรู้ความสามารถของตนของนักศึกษา ทั้ง 7
องค์ประกอบ พบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และ
เขียน ปรากฏว่า ทักษะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ทักษะการอ่าน เท่ากับ 2.12 และทักษะด้านการ
เขียนเป็นทักษะที่มีค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด เท่ากับ 1.59 เนื่องจากทักษะการเขียน คือ ทักษะที่ยากที่สุดใน
ทักษะทางภาษาอังกฤษ เป็นการส่งสารรูปแบบหนึ่ง โดยต้องอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลมาตั้งแต่
กระบวนการฟังและการอ่าน เมื่อได้ข้อมูลมาเพียงพอแล้ว จึงมาสู่ขั้นตอนของการแปลผลข้อมูล
การวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า แล้วจึงส่งออกมาจากระบบการคิดเป็นงานเขียน
เมื่อพิจารณาไปในทักษะการเขียน นักศึกษาไม่มีความเชื่อมั่นในทักษะการเขียน ในเรื่องดังต่อไปนี้
ประเด็นแรกคือ การเลือกใช้คำศัพท์ วลีหรือประโยค เขียนเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
เนื่องจากนักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่ค่อนข้างจำกัดในการนำมาใช้ในรูปแบบการเขียน มีตัวเลือกในการ
เลือกใช้คำค่อนข้างจำกัด ไม่รู้จักการใช้รูปแบบประโยคที่ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาอังกฤษ
และประเด็นที่สอง คือ การสื่อสารโดยการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และผู้อ่านสามารถ
เข้าใจได้ นักศึกษามีความกังวลต่อการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ไม่รู้ว่าต้องเลือก Tense ไตมาใช้
ในการเขียนตามบริบทที่จะสื่อความหมาย หรือแม้แต่ว่าไม่เข้าใจลักษณะการใช้ในแต่ละ Tense การผัน
รูปคำกริยาให้เหมาะสมกับเวลาตามหลักไวยากรณ์ รวมไปถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียน
เชื่อมคำ วลีหรือประโยค เพื่อให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ สามารถสื่อความหมายได้ เป็นต้น
องค์ประกอบด้านการใช้สื่อการสอน เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ในบรรดาองค์ประกอบทางการ
จัดการเรียนรู้ จากทั้ง 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การใช้สื่อ การจัดการเรียนการสอนและการวัด
ประเมินผล โดยการใช้สื่อการสอน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.40 เนื่องจากนักศึกษาไม่มีความเชื่อมั่นในการ
ใช้สื่อ ในเรื่องดังต่อไปนี้ ในการสอดแทรกภาษาอังกฤษโดยการสำรวจคำหรือวลีที่ใช้เฉพาะในวิชา
ที่สอนแล้วนำมาจัดทำเป็นเอกสารการสอน การสอดแทรกภาษาอังกฤษลงในสื่อวัสดุกราฟิก และการ
สอดแทรกภาษาอังกฤษลงในเนื้อหารายวิชาที่สอนผ่านเครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ และ
พาวเวอร์พอยท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาอื่น ในการจัดทำสื่อมีระดับการรับรู้ความสามารถ
ของตนที่ค่อนข้างต่ำ เพราะนอกเหนือจากการจัดทำสื่อการเรียนการสอนตามปกติแล้ว ยังต้องมี
ความรู้ทางภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการใช้สื่ออีกด้วย โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานในแต่ละองค์ประกอบแยกเป็นแต่ละสาขาวิชา ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษ
ในการสอนของนักศึกษาครูทั้ง 8 สาขาวิชา จำแนกตาม 7 องค์ประกอบ

สาขา	ฟัง		พูด		อ่าน		เขียน		สื่อ		สอน		ประเมิน	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
ภาษาอังกฤษ	14.25	2.055	16.31	2.833	17.22	2.836	13.27	2.287	11.37	2.169	19.52	3.558	15.26	2.793
ภาษาไทย	10.84	2.554	11.72	3.291	13.48	3.728	9.398	2.826	8.825	2.294	13.74	3.892	10.47	3.143
คณิตศาสตร์	10.43	2.449	11.51	3.340	12.58	3.549	9.292	2.926	8.731	2.133	13.34	3.616	10.24	3.080
วิทยาศาสตร์	10.47	2.268	11.55	3.425	13.05	3.144	9.011	2.663	8.651	2.315	13.62	3.166	10.01	2.988
สังคมศึกษา	10.21	2.643	11.28	3.475	13.25	3.867	8.865	2.853	8.280	2.940	12.75	4.336	9.768	3.490
ดนตรีศึกษา	9.824	2.501	11.37	3.370	12.01	3.308	8.878	2.616	7.783	2.451	13.17	3.421	10.13	2.766
พลศึกษา	9.934	2.709	11.21	3.488	11.68	3.375	8.986	3.004	7.592	2.167	12.55	3.771	9.723	3.026
ปฐมวัย	10.33	2.507	11.26	3.377	11.99	3.104	8.429	2.779	8.423	2.484	14.22	3.784	10.69	3.010
รวม	10.78	2.460	12.02	3.324	13.15	3.363	9.516	2.744	8.706	2.369	14.11	3.693	10.78	3.037

2. ผลการวิจัยเมื่อพิจารณาในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับชั้นปีการศึกษา โดยวิเคราะห์จากระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนกับชั้นปีที่นักศึกษาเรียนอยู่ เมื่อแยกพิจารณาเป็นชั้นปี ตั้งแต่ชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์ไพรไฟล์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลในระดับความสัมพันธ์ ในด้านชั้นปีการศึกษาและสาขาวิชาของนักศึกษาครู มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์ไพรไฟล์ ได้แก่ การกระจายเป็นโค้งปกติ เมตริกซ์ความแปรปรวนมีความเท่าเทียมกัน และความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างของตัวแปรวัดซ้ำมีความเท่าเทียมกัน โดยพบว่า 4 กลุ่มย่อย เมื่อ

1) ทำการทดสอบการกระจายเป็นโค้งปกติตัวแปรเดียว (Univariate Normality) ซึ่งใช้ Kolmogorov-Smirnov Test พบว่า ทุกกลุ่มมีการกระจายเป็นโค้งปกติตัวแปรเดียว และเมื่อพิจารณาความเบ้แล้วพบว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 0.016 ถึง 0.253 และค่าความโด่งระหว่าง -.064 ถึง -.089 จึงกล่าวได้ว่าลักษณะของข้อมูลมีการกระจายเป็นโค้งปกติตัวแปรเดียว

2) ความเท่าเทียมกันของเมตริกซ์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร ใช้ Box'M ในการทดสอบ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญที่ 0.01 แต่มีนัยสำคัญที่ 0.05 แต่เมื่อพิจารณาการทดสอบความเท่าเทียมกันของความแปรปรวนตัวแปรเดียว โดยใช้ Levene's Test พบว่า ในแต่ละตัวแปร มีการกระจายที่เท่าเทียมกัน จึงพออนุมานได้ว่า เมตริกซ์ความแปรปรวน แปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรที่ศึกษามีความเท่าเทียมกัน

3) ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างของตัวแปรวัดซ้ำมีความเท่าเทียมกัน พิจารณาจากการทดสอบเงื่อนไขของ Sphericity คือค่า Mauchly's W ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือค่า Epsilon เข้าใกล้ 1 ผลการทดสอบพบว่า ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.433 (df=20) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข Sphericity อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาค่า Epsilon ของ Greenhouse-Geisser และ Huynh-Feldt มีค่าเท่ากับ 0.736 และ 0.746 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าเข้าใกล้ 1 ผู้วิจัยจึงใช้การทดสอบ F ที่ทำการปรับค่าน้ำหนักโดยวิธีของ Huynh-Feldt เมื่อทำการทดสอบและปรับค่าแล้ว จึงทำการทดสอบไพรไฟล์ต่อไป

กระบวนการวิเคราะห์โปรไฟล์ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ความขนานกัน (Parallel profiles) ของโปรไฟล์ระหว่างกลุ่มหรือการทดสอบปฏิสัมพันธ์ 2) การทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ความสามารถของตนในแต่ละองค์ประกอบ (Flatness profiles) และ 3) การทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ความสามารถของตนในภาพรวมระหว่างชั้นปี การศึกษาและสาขาวิชา (Level profiles) ผลการทดสอบปรากฏในตารางที่ 2

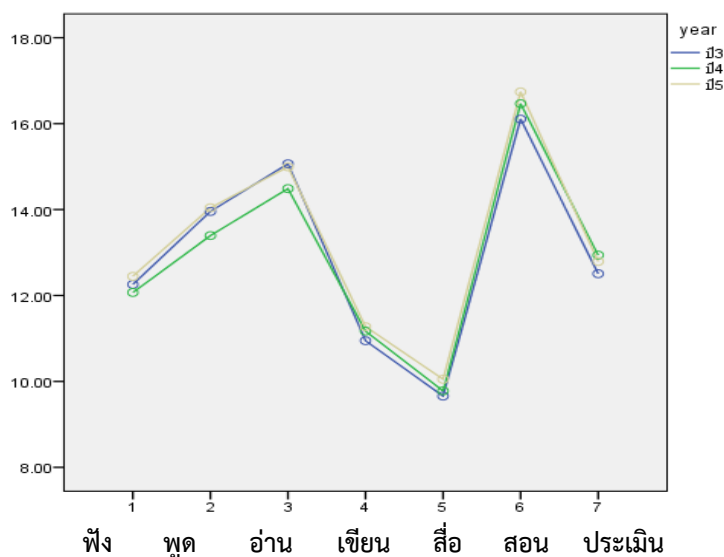
ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F
การรับรู้ความสามารถของตน ^a	9508.375	4.475	2124.909	467.889*
ชั้นปีการศึกษา	45.911	2	22.956	.517
สาขาวิชา	11422.223	1	11422.223	257.370
การรับรู้ความสามารถของตน ^a * ชั้นปีการศึกษา	56.875	8.949	6.355	1.399
การรับรู้ความสามารถของตน ^a * สาขาวิชา	417.931	4.475	93.398	20.566*
ชั้นปีการศึกษา * สาขาวิชา	164.837	2	82.418	1.857
การรับรู้ความสามารถของตน ^a * ชั้นปีการศึกษา * สาขาวิชา	38.707	8.949	4.325	.952
ความคลาดเคลื่อน (การรับรู้ความสามารถของตน ^a)	14733.343	3199.941	4.604	
ความคลาดเคลื่อน (ชั้นปีการศึกษา * สาขาวิชา)	32175.870	725	44.381	

จากตารางที่ 2 พบว่า การวิเคราะห์ความขนานกัน (Parallel profiles) ของโปรไฟล์ระหว่างกลุ่มหรือการทดสอบปฏิสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มตัวแปร ระดับการรับรู้ความสามารถของตน ชั้นปี การศึกษาและสาขาวิชา ซึ่งเป็นการทดสอบปฏิสัมพันธ์ของทั้งสามตัวแปร ได้แก่ 1) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตน ชั้นปีการศึกษาและสาขาวิชา 2) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชั้นปี การศึกษาและสาขาวิชา 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับชั้นปีการศึกษา 4) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับสาขาวิชา ผลปรากฏว่าในทั้ง 4 จุด พบมีเพียง 1 จุดเท่านั้นที่มีปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ จุดปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับสาขาวิชา แสดงว่า สาขาวิชาส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน โดยที่ระดับของการรับรู้ความสามารถของตนขึ้นอยู่กับสาขาวิชาของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่น มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนสูงกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

เมื่อพบว่า ลักษณะโปรไฟล์ขนานกันระหว่างกลุ่มที่ต้องการศึกษา ผู้วิจัยจึงสามารถแปลความหมายของความแตกต่างระหว่างระดับของการรับรู้ความสามารถของตนและความแตกต่างของระดับของการรับรู้ความสามารถของตน ระหว่างชั้นปีและสาขาวิชา ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในภาพรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สำหรับชั้นปีการศึกษา พบว่าการที่นักศึกษาอยู่ในชั้นปีที่แตกต่างกันมีระดับของการรับรู้ความสามารถของตน ไม่แตกต่างกัน ปรากฏผลการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างชั้นปีการศึกษา ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ภาพกราฟเส้นแสดงค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครูระหว่างชั้นปีการศึกษา ทั้ง 3 ชั้นปี กับ 7 องค์ประกอบ

หมายเหตุ 1 หมายถึงการฟัง, 2 หมายถึงการพูด, 3 หมายถึงการอ่าน, 4 หมายถึงการเขียน, 5 หมายถึงการสร้างสื่อการสอน, 6 หมายถึงการจัดการเรียนการสอน, 7 หมายถึงการวัดและประเมินผล, สีน้ำเงิน หมายถึงนักศึกษาชั้นปีที่ 3, สีเขียว หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 4, และ สีเหลือง หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 5

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นถึงระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู จำแนกตามชั้นปีการศึกษา พบว่าทั้ง 3 ชั้นปีการศึกษา แทบจะไม่มี ความแตกต่างกันและดูเหมือนจะเป็นเส้นเดียวกัน ในระดับของการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ทุกชั้นปีมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของตนอยู่ในระดับที่ต่ำ แสดงให้เห็นว่า ระดับของชั้นปีการศึกษา ไม่มีผลต่อระดับความสามารถในการสอนหรือไม่มีความคาดหวังต่อผลลัพธ์ของการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอนของตน

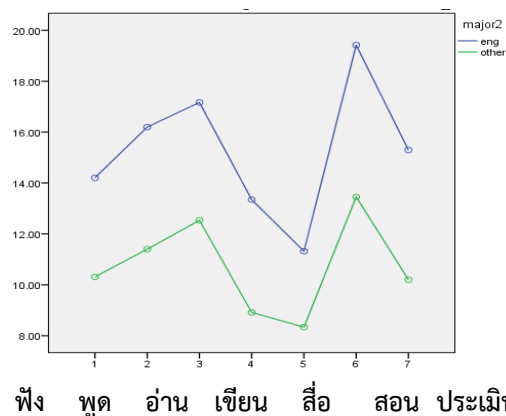
3. ผลการวิจัยเมื่อพิจารณาในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับสาขาวิชา จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าระดับการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนอยู่ในกลุ่มค่าเฉลี่ยที่ค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยในระหว่างสาขาวิชาทั้ง 8 สาขา เพื่อที่จะหาความสัมพันธ์ของระดับการรับรู้ความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษในการสอนของทั้ง 8 สาขาแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยของสาขาวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา ปฐมวัย ดนตรีศึกษา และพลศึกษา ทั้ง 7 สาขา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก ไม่ปรากฏความแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้จัดกลุ่มของการวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ ออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับกลุ่มสาขาวิชาอื่น ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนระหว่างกลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาขาวิชาอื่น จำแนกตาม 7 องค์ประกอบ

สาขา	ฟัง		พูด		อ่าน		เขียน		สื่อ		สอน		ประเมิน	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
ภาษาอังกฤษ	14.25	2.055	16.31	2.833	17.22	2.836	13.27	2.287	11.37	2.169	19.52	3.558	15.26	2.793
สาขาวิชาอื่น ๆ	10.31	2.531	11.40	3.384	11.92	3.435	9.145	2.682	8.340	2.459	13.47	3.776	10.21	3.081

เมื่อพิจารณาระดับของการรับรู้ความสามารถของตนและความแตกต่างของระดับของการรับรู้ความสามารถของตนระหว่างสาขาวิชา พบว่าการที่นักศึกษาอยู่ในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีระดับของการรับรู้ความสามารถของตนแตกต่างกัน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กราฟเส้นแสดงค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู ระหว่างกลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ
หมายเหตุ สีน้ำเงิน (เส้นบน) หมายถึง กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสีเขียว (เส้นล่าง) หมายถึง กลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ

จากรูปภาพที่ 2 จะเห็นได้ชัดเจนถึงความแตกต่างของเส้นกราฟที่มีความขนานกัน และดูเหมือนจะไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน แต่ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติกลับพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติและมีปฏิสัมพันธ์กัน ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนกับสาขาวิชาที่นักศึกษาสังกัด อยู่ที่ระดับ

0.01 และเมื่อพิจารณาลงไปที่รายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบ พบว่าองค์ประกอบที่ 5 สื่อการสอน มีค่าเฉลี่ยที่ค่อนข้างต่ำไม่แตกต่างกันในองค์ประกอบนี้ ทั้งกลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษและกลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ เพราะเส้นกราฟมีความเข้าใกล้กันมากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ โดยสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.62 และสาขาวิชาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.14 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุดจาก 7 องค์ประกอบ

อภิปรายผล

1. จากผลของการวิจัย ในการศึกษาในระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาในภาพรวม พบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะด้านการเขียน เป็นทักษะที่มีค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดเท่ากับ 1.59 และทักษะที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ ทักษะการอ่าน เท่ากับ 2.12 สามารถอภิปรายผลได้ว่า เนื่องจากในแต่ละสาขาวิชา จะมีรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในสาขาวิชานั้น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับครุวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษสำหรับครุดนตรี เป็นต้น และในคำอธิบายรายวิชา จะเน้นให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับคำศัพท์ อ่านบทความ สื่อ สิ่งพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์นั้น ๆ เน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ การอ่านเพื่อวิเคราะห์ นักศึกษาจึงเกิดการเชื่อมั่นว่าตนจะสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ แตกต่างจากทักษะการฟัง พูด และเขียน ที่นักศึกษาจะมีโอกาสในการฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาและสื่อต่าง ๆ ได้น้อย รวมถึงไม่มีโอกาสในการฟังภาษาอังกฤษจากครูผู้สอน และไม่มีโอกาสได้ฝึกพูดสนทนาภาษาอังกฤษ เพราะในแต่ละรายวิชาในหลักสูตร เน้นการสื่อสารภายในรายวิชาด้วยภาษาไทย และแทบจะไม่มีโอกาสในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษเลย เพราะเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก เนื่องจากต้องเข้าใจในโครงสร้างของประโยค มีคลังคำศัพท์เพียงพอต่อการสร้างประโยคและให้เกิดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการสื่อสารผ่านงานเขียนที่ต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความต้องการ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจจุดมุ่งหมายในงานเขียน

ในส่วนของปัญหาทางทักษะการเขียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Saengklaijaroen (2022) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเป็นการวิเคราะห์งานเขียนประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษา พบว่า งานเขียนเรื่องเล่าพบข้อผิดพลาดด้านกริยามากที่สุดโดยเป็นเรื่องของการละการทำกริยาให้อยู่ในรูปอดีตกาล (40.29%) ขณะทำงานเขียนบรรยายพบว่าเป็นประเด็นค่านามเรื่องการละการทำเป็นค่านามพหูพจน์ (31.25%) ส่วนงานเขียนเปรียบเทียบพบข้อผิดพลาดประเด็นความสอดคล้องของประธานและคำกริยาด้านการละกริยาสำหรับเอกพจน์ (28.07%) มากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sritrakarn (2017) ที่ศึกษาการใช้รูปแบบภาษาในการแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการใช้ภาษาในการแสดงระดับความมั่นใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และพบรูปภาษานี้มากในส่วนเนื้อเรื่อง (Body) ของเรียงความ โดยรูปแบบภาษาเดียวที่พบในงานเขียนของนักศึกษาคือ Modal verbs (เช่น 'May' หรือ 'Can') แสดงให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจที่จำกัดของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำเพื่อแสดงระดับความมั่นใจของนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบปัญหาเกี่ยวกับไวยากรณ์และการเลือกคำที่เหมาะสมในการใช้ภาษาที่แสดง

ระดับความมั่นใจในงานเขียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน จากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการเลือกรูปแบบภาษาทางไวยากรณ์ มาใช้ในงานเขียนได้ค่อนข้างจำกัด จึงส่งผลต่อระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งสะท้อนได้ว่าในทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความเข้าใจในระดับประโยคและไวยากรณ์ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลกับเรื่องการนำไวยากรณ์มาใช้ในงานเขียนของตน ไม่มีความมั่นใจในการเลือกคำศัพท์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มีข้อมูลของการรับรู้คำศัพท์ค่อนข้างน้อย จึงทำให้มีตัวเลือกไม่มากนักในการเลือกนำออกมาใช้ อย่างเช่นในงานวิจัย ที่นักศึกษาใช้ไวยากรณ์ในการเขียนออกมาด้วยรูปแบบภาษาเดียว นั่นคือ Modal Verb ซึ่งเป็นไวยากรณ์ในระดับที่ง่าย สามารถใช้กับประธานในประโยคได้อย่างหลากหลาย กฎเกณฑ์ไม่ตายตัวหรือเข้าใจยาก ส่งผลให้นักศึกษามีความมั่นใจที่จะนำลักษณะทางภาษานี้ มาใช้ในงานเขียนของตน และองค์ประกอบด้านการใช้สื่อการสอน เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ในบรรดาองค์ประกอบทางการจัดการเรียนรู้ จากทั้ง 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การใช้สื่อ การสอนและการวัดประเมินผล โดยการใช้สื่อการสอน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.40 เนื่องจากในรายวิชาที่เกี่ยวกับจัดทำสื่อการสอน เป็นการเรียนด้วยภาษาไทยและไม่มีการนำภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ นอกจากจะมีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำสื่อการสอนแล้ว ยังจะต้องมีความรู้ทางทักษะภาษา ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพื่อมาจัดทำเอกสารใบงาน แบบฝึกหัด และสื่อวัสดุกราฟิกอีกด้วย จึงส่งผลให้ระดับการรับรู้ค่อนข้างต่ำ และมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในองค์ประกอบด้านการจัดการเรียนการสอน เท่ากับ 2.34 เนื่องจากในปัจจุบัน หลาย ๆ สาขาวิชา ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ที่ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิต และอาจเป็นโอกาสที่นักศึกษาจะได้ไปทำงานในสถานศึกษาที่มีโปรแกรมสองภาษา รวมถึงการผลักดันจากทางมหาวิทยาลัยในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ควรนำทักษะทางภาษาและเทคโนโลยีเข้ามาใช้ และการจัดการทดสอบภาษาอังกฤษ เพื่อการขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ที่กำหนดโดยคุรุสภา สาขาวิชาต่าง ๆ จึงมีความพยายามกระตุ้นให้นักศึกษาพยายามใช้ภาษาอังกฤษอยู่บ้างในการสอนหรือจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบเทคโนโลยีที่ทันสมัย จึงส่งผลให้ค่าเฉลี่ยในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง

2. ระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาครู จำแนกตามชั้นปีการศึกษา พบว่าทั้ง 3 ชั้นปีการศึกษา แทบจะไม่มี ความแตกต่างกันในระดับของการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอน อภิปรายผลได้ว่า ไม่ว่าจะชั้นปีที่ 3, 4 หรือ 5 ก็ไม่มีความแตกต่างในความมั่นใจในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอน เนื่องจากในหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะมีการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษในตอนนี้นักศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 เช่น ในรายวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับครู ที่แยกออกเป็น 2 ส่วน นักศึกษาจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษแค่เพียงครึ่งหนึ่งและวิชาภาษาไทยอีกครึ่งหนึ่ง ซึ่งในรายละเอียดของรายวิชาทางภาษาอังกฤษจะเน้นเรื่องของไวยากรณ์และการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสาร แต่ด้วยลักษณะรายวิชาที่มีการแบ่งครึ่ง จึงทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสมากเพียงพอในการฝึกฝน ทักษะทางภาษาเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง และหลังจากนั้นก็ยังมีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษได้น้อยไปกว่าเดิม ไม่ว่าจะ เป็นในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนและยิ่งน้อยไปกว่ามากกว่าในทักษะการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและการวัดประเมินผล เพราะเมื่อนักศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 ที่ต้องออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูตามโรงเรียนต่าง ๆ นักศึกษาก็จะได้

ปฏิบัติการสอนตามศาสตร์สาขาวิชาของตนเป็นหลักด้วยภาษาไทย ซึ่งถ้าจะพูดถึงโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติการสอน อาจจะไม่เกิดขึ้นเลย และนักศึกษาอาจจะมีโอกาสในการศึกษาทางภาษาอังกฤษอีกครั้ง ก็ในตอนที่ต้องเตรียมในการสอบเพื่อนำผลคะแนนไปยื่นตามองค์กรหรือหน่วยงานที่ร้องขอตามการรับสมัครในสายงานของตน เช่น โครงการครูรักถิ่น เป็นต้น ผลของการศึกษาสะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนจากผลการวิจัย ในภาพที่ 1 ที่เส้นระดับการรับรู้ความสามารถของตนในทุกชั้นปี มีการเกาะกลุ่มของคะแนนที่ไม่แตกต่างกัน

สอดคล้องกับสมมติฐาน Natural Order ของ Krashen (1988) ซึ่งเสนอแนะว่า การได้มาซึ่งโครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นไปตาม 'ระเบียบธรรมชาติ' ซึ่งสามารถคาดเดาได้ สำหรับภาษาหนึ่ง ๆ โครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างมักจะได้มาก่อนในขณะที่บางโครงสร้างทางไวยากรณ์ช้า ลำดับของการเรียนรู้ภาษานี้จะไม่ขึ้นกับอายุของผู้เรียน เนื่องจากไม่ใช่ผู้เรียนทุกคนที่สามารถมีความสามารถทางภาษาในระดับเดียวกันได้ในเวลาเดียวกัน Krashen เสนอแนะว่าข้อมูลในการสื่อสารตามธรรมชาติเป็นกุญแจสำคัญในการออกแบบหลักสูตร เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับข้อมูลนำเข้าที่เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาในปัจจุบันของผู้เรียน

3. จากความระดับความสัมพันธ์ในด้านสาขาวิชา ในระดับการรับรู้ความสามารถของนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนอยู่ในกลุ่มค่าเฉลี่ยที่ค่อนข้างสูง เนื่องจากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษได้เรียนรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรที่เป็นการเรียนการสอนด้วยภาษาอังกฤษมากกว่าครึ่งของจำนวนรายวิชาในหลักสูตร มีการฝึกปฏิบัติการทางภาษา รวมไปถึงการฝึกปฏิบัติการสอนเป็นภาษาอังกฤษอยู่ตลอดในหลาย ๆ รายวิชา จึงส่งผลให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นว่าตนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสอนได้ แตกต่างจากนักศึกษาสาขาอื่น ๆ ที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยภาษาไทยตลอดหลักสูตร และมุ่งเน้นไปในศาสตร์ของสาขาวิชาที่ตนสังกัด จึงมีโอกาสนในการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน การใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนรู้ สื่อการสอน และการวัดและประเมินผล ที่ค่อนข้างน้อย ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองที่จะนำภาษาอังกฤษ ไปใช้ในการสอนของตนในองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ไม่มีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถฟังแล้วสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้หรือไม่ จะสามารถสนทนากับผู้อื่นเป็นภาษาอังกฤษได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการสื่อสารหรือไม่ แม้แต่การตีความหมายจากเนื้อหาภาษาอังกฤษที่อ่านว่าจะตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนหรือไม่ รวมไปถึงการสื่อสารโดยการเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ มากไปกว่านั้น นักศึกษายังไม่มีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถสอนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาที่ตนสอนได้ และจะสามารถสร้างเกณฑ์การประเมินผลเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยจากนักศึกษาสาขาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สอดคล้องตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนของ Bandura (1977) จากแนวคิดดังกล่าว ได้พัฒนาและทดสอบทฤษฎีการรับรู้ความสามารถตนเอง (Self-efficacy) โดยมีสมมติฐานของทฤษฎีคือ ถ้าบุคคลมีการรับรู้หรือมีความเชื่อในความสามารถตนเองสูงและเมื่อทำแล้วจะได้ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ ตามผลการวิจัยที่เกิดขึ้น ที่ว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีระดับของการรับรู้ความสามารถของตนในการสอน แตกต่างจากสาขาวิชาอื่น ๆ เป็นเพราะเกิดจากความรู้สึกคุ้นเคย การทำบ่อย ๆ การฝึกฝนอยู่เสมอ เพราะนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการเรียนการสอนที่

เกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางภาษาอังกฤษโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดทำสื่อการสอน รวมไปถึงการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติกิจกรรม จึงเกิดความรู้สึกรับประกันและเชื่อมั่นในความสามารถของตน ว่าตนจะสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ตนคุ้นเคยและเคยฝึกปฏิบัติมาบ้างแล้ว รวมถึงความคาดหวังต่อผลลัพธ์ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้มากกว่านักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ที่มีโอกาสค่อนข้างน้อยในการฝึกฝนด้านภาษาได้เท่ากับสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

สอดคล้องกับงานวิจัย ของ Yuthipoon (2019) ที่ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบในความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า ความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความกล้าหาญ ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัดได้แก่ ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2) ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ 3) การรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง จากองค์ประกอบ ตัวชี้วัดและตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรมของความเชื่อมั่น ในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ศึกษา เน้นความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่เป็นความเชื่อมั่นภายในและภายนอก ได้แก่ ความรู้สึกรับประกันความกล้าแสดงออก ความตั้งใจ ความพยายามประสบความสำเร็จ เจตคติ และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ทักษะการเขียนคือทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดในบรรดาทักษะทางภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจในการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ผู้วิจัยท่านอื่น ๆ สามารถนำประเด็นจากการศึกษาสำรวจในครั้งนี้ไปเป็นแหล่งข้อมูลในการอ้างอิงเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนให้กับนักศึกษา ตามข้อคำถามจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ปรับและพัฒนาขึ้น ในประเด็นดังต่อไปนี้ เช่น การเขียนเพื่อแสดงความรู้สึกและความต้องการ การเขียนเพื่อสื่อความหมาย การเลือกใช้คำศัพท์วลีหรือประโยคเขียนเป็นภาษาอังกฤษและการสื่อสารโดยการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยสามารถนำประเด็นข้อคำถามไปเป็นหัวข้อในการพัฒนาทักษะในการเขียนเฉพาะด้านให้กับผู้เรียน

2. ในการศึกษาสำรวจในงานวิจัยนี้ ทำให้มองเห็นภาพรวมของระดับความมั่นใจในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอนของนักศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ ผู้พัฒนาหลักสูตรตลอดจนอาจารย์ผู้สอนในแต่ละสาขาวิชา สามารถนำผลการวิจัยไปเป็นสารสนเทศในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาในหลักสูตรสาขาวิชาของตนต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยในระดับการรับรู้ความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของนักศึกษาคณะ เพื่อใช้ในการสำรวจถึงความเชื่อมั่นของตนในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอนลักษณะต่าง ๆ เพื่อที่ผู้วิจัยต้องการทราบถึงความต้องการในการพัฒนาด้านทักษะทางภาษาอังกฤษ และทักษะทางการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 7 องค์ประกอบ ว่ามีระดับของการรับรู้อยู่ในระดับใด สาขาวิชา

ใดมีระดับการรับรู้ สูงหรือต่ำ รวมไปถึงชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้หรือไม่ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ระดับการรับรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนกับระดับการรับรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่สามารถจัดแยกออกเป็น 2 กลุ่ม และทักษะที่มีระดับการรับรู้ค่อนข้างต่ำ ในทุก ๆ สาขาวิชา คือทักษะการใช้สื่อ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่มั่นใจของนักศึกษาในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสื่อการสอนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น เอกสาร ใบงาน สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ รวมไปถึงสื่อเทคโนโลยี เพื่อประกอบการสอน ดังนั้นการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสื่อการสอนต่าง ๆ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจในการวิจัยในครั้งต่อไป และประกอบกับในสถานการณ์ปัจจุบัน ในช่วงของโรคระบาดที่มีการเรียนการสอนออนไลน์ ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้สามารถในการจัดทำสื่อการสอนสื่อเทคโนโลยี และเพื่อหาทางแก้ปัญหาในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสื่อการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอน ให้นักศึกษามีคุณภาพเพียงพอต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ที่ให้ความสำคัญกับสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ นักศึกษาครูจึงมีความจำเป็นต้องมีความรู้เท่าทันต่อการนำไปใช้เป็นอย่างดี

2. ควรศึกษาในชั้นปีต้น ๆ และปีท้าย ๆ หรือให้ครบทุกชั้นปี เพื่อให้เห็นความแตกต่าง เนื่องจากวิจัยนี้เป็นการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 ซึ่งเป็นชั้นปีที่อยู่ในระบบการศึกษามาสักพักหนึ่งแล้วและกำลังใกล้ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู อาจจะมีความห่างเหินจากการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมาพอสมควร ผลการวิจัยจึงสะท้อนถึงระดับการรับรู้ ที่ออกมาค่อนข้างต่ำ เพราะส่วนมากนักศึกษาจะได้เรียนวิชาทางภาษาอังกฤษในระดับชั้นปีต้น ๆ และในบางปี การศึกษา ทางมหาวิทยาลัยและคณะ มักจะมีการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอบภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาในปีสุดท้ายของการเรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งถ้ามีการวิจัยในอนาคต และได้ศึกษากับชั้นปีที่ 1 และ 5 หรือในทุก ๆ ชั้นปี อาจจะได้ข้อมูลที่แตกต่างกันในระดับชั้นปี เพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาอ้างอิงต่อไป

3. จากผลการวิจัย สะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรและสถาบันการศึกษาในการผลิตครู ควรเพิ่มรายวิชาในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อให้นักศึกษาครูสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสอนของตนได้อย่างมั่นใจ และเพิ่มโอกาสในการทำงานของบัณฑิตที่จบไปเป็นครูผู้สอนในอนาคต ทำให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม

References

- Bandura, A. (1977). Self-efficacy toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review*. 84, 191-215.
- Charoenpho, A., Supanyo, W. & Tinnangwattana, W. (2016). n̄əōthāng k̄nphatthanā ton 'ēng phuā soēm phalang dān k̄nsōk phāsā 'Angkrit samrap khru tamruāt trawēn chāidǣn [Self-development approach to English teaching empowerment for border patrol police teachers]. *Journal of Social science, Kasetsart University*. 37(1), 75-85.
- Krashen, S. D. (1988). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. Prentice-Hall International.

- Meesuanthong, C. & Charoenwongrayub, A. (2018). *kānsuksā khwām trong choēng khroṅsāng khōṅ bæp wat kānraprū khwāmsāmat khōṅ ton nai kānchai phāsā ‘Angkrit khōṅ khru sangkat samnakngān khēt phūnthī kānsuksā matthayommasuksā* [A Study of the Structural Correctness of the Teachers' Self-Efficacy in English Language Assessment Scale. Under the Office of Secondary Education Service Area]. Phitsanulok: Phibulsongkhram Rajabhat University.
- Panawas, S. (2015). *kān soṭsæk phāsā ‘Angkrit nai rāiwichā thī mai chai wichā phāsā ‘Angkrit* [The Insertion of English in Non-English Language Courses]. Bangkok: Suan Dusit University.
- Saengklaijaroen, W. (2022). *kān wikhroḥ khō phitphlāt nai ngān khīan praphēt tāng tāng khōṅ naksuksā Thai thī rīan phāsā ‘Angkrit nai thāna phāsā tāngprathē* [The error analysis on different text genres of Thai EFL students]. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University*. 16(1), 167-180.
- Sritrakarn, Y. (2017). *kānsuksā rūpbæp phāsā thī chai nai kān sadæng radap khwām manchai nai kān khīan rīangkhwām phāsā ‘Angkrit khōṅ naksuksā* [A Study of Language Patterns for Expressing Confidence Levels in English Essays of Students]. *Panyapiwat Journal*. 9(2), 144-157.
- The Teachers Council of Thailand. (2020). *prakat ‘anukammakān ‘amnūai kānthotsōp phūā khōrap bai ‘anuyāt prakōp wichāchīp khru rūāng lakken kān thiāpkhīāng phonlakā rot da sōp læ pramoēn samatthana thāng wichāchīp khruḍā nakha wām rū læ prasopkān wichāchīp tām mattrathanā wichāchīp khru pracham pī PhoḥSoḥ. 2563- 2565* [Announcement of the Sub-Committee for Teaching Professional Licensing Test Subject: Criteria for Comparison of Test Results and Professional Competencies Assessment in Knowledge and Professional Experience According to the teacher profession standards for the year 2020-2022].
- Yuthipoon, Y. (2019). *kān wikhroḥ ‘ongprakōp khōṅ khwāmchūāman nai kānsūsān phāsā ‘Angkrit samrap nakriān chan matthayommasuksā tōṅ ton* [Factor Analysis in English Communication Confidence of Middle School Students]. *Journal of Curriculum Research and Development*. 9(1), 62-76.